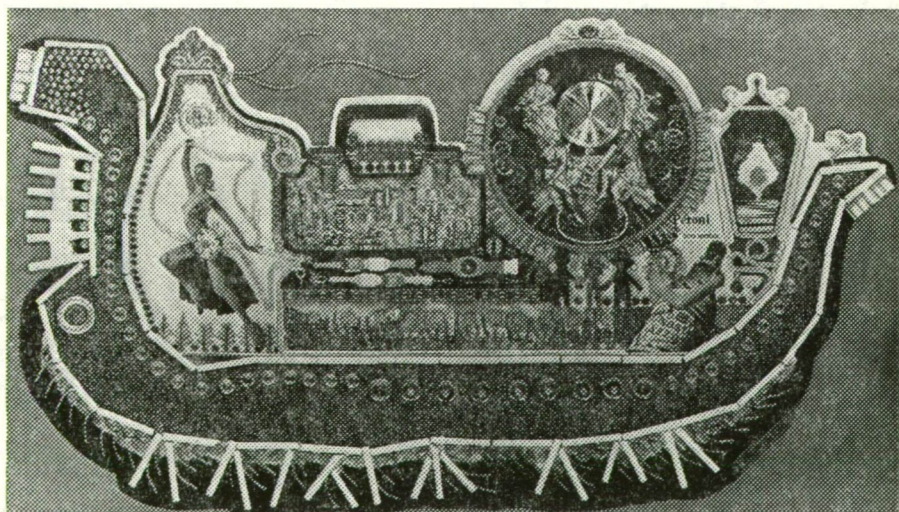

Gyors cihelődés után így indultam el, hogy a reggeli autóbust el ne késsem. Vitnyédyné a kerti úton át, eltemetett rózsatövek közt a kapuig kísért. A szíves fogadtatást, szállást még volt erőm elérzékenyedés nélkül megköszönni. De aztán — amikor az alacsony, foghíjas léckerítés mentén haladva, a házra visszanéztem, a ködön át megpillantottam egy ablakot. Vastag, durván tákolt vasrácsa régi tömlőcökére emlékeztetett, s belülről ujjatlan hálóingből kinyúló sovány, fehér kéz markolta-rángatta reménytelenül; és vinnyogó, nyüszítő hang hallatszott, majd összefüggő jajveszékélés — de már akkor eltörött az én mécesem is. És „menyasszonyomnak” könnyhullatva integettem búcsút, amíg látható volt a ház, s az a durva rács . . . De könnyörgő sikoltozása még sokáig kísért a ködben.

HEMMERT JÁNOS: VELENCEI PIAC